

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/721/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214583
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214583.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/226/2012-96 zo dňa 20. marca 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 7C/226/2012-96 zo dňa 20. 03. 2014 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V odôvodnení súd konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a sumy 1.100,- eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktoré mu mali vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin spočívajúcim v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3404/2009 (EX 3954/09) súd zistil, že žalobca v procesnej pozícii oprávneného dňa 04. 06. 2009 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v T. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. E. na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom, a to rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 14Cb/41/2007405 zo dňa 23. 09. 2008. Až dňa 20. 07. 2009 súdny exekútor podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa tohto návrhu. Okresný súd Martin dňa 27. 07. 2009 poveril exekútora vykonaním exekúcie.

Nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom do 31. 12. 2013 (§ 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, ods. 5 a § 19 ods. 1, 3).

Predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu. Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany ministerstva nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd predbežné prerokovanie nároku žalobcu za preukázané a nerozporované, a teda túto podmienku vyžadovanú ust. § 15 cit. zákona za splnenú.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k presvedčeniu, že exekučný súd - Okresný súd Martin sa v danej exekučnej veci prietahov v konaní nedopustil, pretože vydal poverenie na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote, ktorú na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie určovalo vtedy platné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), pričom žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu preukázateľné trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti tomuto rozhodnutiu podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj

moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania a so závermi z neho vyplývajúcimi, tak skutkovými ako aj právnymi, sa v plnom rozsahu stotožnil. Nakoľko prvostupňový súd zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci v dostatočnom rozsahu, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preskúmaním odvolacích námietok žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie žalobcu v návrhu na začatie konania, súd žalobcu vyzval, aby oznámil, či vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin, a aby túto konkretizoval v súlade s § 14, § 15a O. s. p. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. I. 12 spisu). Na skutočnosť, že námietku zaujatosti v danej veci nepodal, žalobca poukázal aj v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti (č. I. 30 spisu). Vzhľadom na uvedené oznámenie žalobcu a vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý, či už pre pomer k účastníkom, k ich zástupcom alebo pre pomer k samotnej veci, nadriadený súd, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 O. s. p., o vylúčení zákonného sudcu nerozhodoval a vec bez rozhodnutia vrátil okresnému súdu.

Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa však môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil žalobca v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, či sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by v prípade, ak by dospel k záveru, že

sudca bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci, bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

K námietke nestranného a nezaujatého sudcu odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala žalobcovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je a vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich). Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 zo dňa 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam žalobcu v obdobných prípadoch.

K odvolaciemu dôvodu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a zároveň, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 20. 03. 2014, kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z č. I. 94 spisu). Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie na dané pojednávanie dňa 26. 02. 2014 (č. I. 77 p. v. spisu). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca požiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane, brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.). Žalobca podaním zo dňa 13. 03. 2014 požiadaval o zrušenie pojednávania do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a zákonného sudcu, s ktorou žiadosťou sa prvostupňový súd vysporiadal v rámci odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožnil. V danom prípade nebol dôvod pre zrušenie pojednávania zo žalobcom uvádzaného dôvodu, keď žalobca v konaní námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi nepodal (ako je to zrejmé z jeho vyjadrení) a z vyjadrenia zákonného sudcu vyplýva, že tento sa vo veci necítil byť zaujatý. S poukazom na uvedené skutočnosti a už vyššie uvedené konštatovanie odvolacieho súdu vo vzťahu k námietke nestrannosti sudcu, potom neobstojí námietka žalobcu, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť, čím ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní. Aj odvolací súd preto konštatuje, že boli splnené všetky

predpoklady v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. na prejednanie veci v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ teda okresný súd vec na pojednávaní dňa 20. 03. 2014 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, ako aj právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. a § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom, oboznámením listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3404/2009, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

K tvrdeniu žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že vyjadrenie žalovaného v tejto konkrétnej veci nebolo súdu doručené. Dňa 27. 01. 2014 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného vo veci sp. zn. 7C/199/2012 „a iné“ (č. l. 78 spisu) s tým, že ide o vyjadrenie k žalobným návrhom zo dňa 17. 09. 2012 a 21. 09. 2012, teda hromadné vyjadrenie vo viacerých obdobných veciach tých istých účastníkov konania. Kópia tohto vyjadrenia žalovaného bola právnomu zástupcovi žalobcu zaslaná spolu s predvolaním na pojednávanie a bola mu doručená dňa 26. 02. 2014, t. j. v dostatočnom predstihu pred pojednávaním. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má súd za to, že námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň nie je dôvodná.

Pokiaľ žalobca v odvolaní vytýkal, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd sa neoboznámil s predloženou ústavnou sťažnosťou a vo veci samej rozhodol bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, ktorý súd zamietol, uvedené tvrdenie nie je pravdivé. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca návrh na prerušenie konania v danej veci vôbec podal, rovnako nebola súdu predložená ani ústavná sťažnosť, ktorá by mala súvis s danou vecou. Okresný súd preto o žiadnom návrhu na prerušenie konania rozhodovať nemohol a ani nerozhodoval. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že mu je z vlastnej rozhodovacej činnosti známe, že žalobca podáva rovnaké odvolanie vo viacerých obdobných veciach tých istých účastníkov konania, a to bez toho, aby rozlišoval medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov, v dôsledku čoho nie všetky odvolania korešpondujú so skutočným stavom v tej - ktorej veci.

Nakoniec neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu veci sa týkajúceho exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3404/2009, jednoznačne vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v lehote stanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010 - žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 20. 07. 2009, exekučný súd o žiadosti rozhodol vydaním poverenia na vykonanie exekúcie dňa 27. 07. 2009, ktoré poverenie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 04. 08. 2009. I keď okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v lehote s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010, hoci v danom prípade bolo potrebné aplikovať ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného práve do 31. 05. 2010 (žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie bola podaná dňa 20. 07. 2009), samotná táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, keď uvedené pochybenie žalobca v odvolaní ani nenamietal. Lehota 15 dní na vydanie poverenia v prípade, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom, totiž v danom prípade (exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 14Cb/41/2007-40 zo dňa 23. 09. 2008) platila tak podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010, ako aj v znení účinnom od 01. 06. 2010, a táto lehota bola exekučným súdom i dodržaná.

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup či nezákonné rozhodnutie), nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.